

Een buitenbeentje in de boardroom

Tegen zijn kinderen zegt hij dat hij bedrijven beter maakt. Peter Milovic komt in beeld bij bedrijven met een probleem. Hard maar respectvol zijn de sleutelwoorden. 'Ik ken de eenzaamheid uit eigen ervaring' » Rob van 't Wel

Peter Milovic: ...ik moet en zal bewijzen dat het wel kan...

FOTO: PETER STRELITSKI

Het is niet het soort werk waar je gemakkelijk de publieksprijs voor krijgt. Reorganisaties zijn vaak even onvermijdelijk als pijnlijk. De activiteiten van chief executive officer Peter Milovic (42) van het Amsterdamse In Charge gaan verder dan dat. Sinds drie jaar bekommert de organisatie zich ook in toenemende mate om het niet-functioneren van bestuursleden, iets wat niet zelden leidt tot hun vertrek.

Meestal in opdracht van de aandeelhouders wordt dan onder dekking van een reorganisatie-opdracht het optreden van een bestuurslid onder de loep genomen. Vervolgens krijgt hij een spiegel voorgehouden en voordat de buitenwereld er lucht van heeft is het vertrek een feit.

Leuk is het misschien niet, noodzakelijk des te meer. Vooral omdat de besluiteloosheid aan de top naar zijn inschatting beangstigend is toegenomen. En dat in een tijd waar na jaren van reorganiseren een nieuwe generatie bestuurders voor groei moet zorgen.

Okay, het imago van zijn werkzaamheden is misschien niet zo positief, maar daar staat tegenover dat hij ervan overtuigd is dat hij organisaties en personen een nieuw toekomstperspectief biedt. 'Papa maakt bedrijven beter', zegt hij tegen zijn kinderen.

Daar komt bij dat hij bij al die ingrepen rekening houdt met de bijbehorende menselijke tragiek, zo zegt Milovic. En dus zegt hij over reorganisaties: 'altijd voor het weekend'. En over de niet functionerende bestuurder: 'Ik ken de eenzaamheid uit eigen ervaring.'

Het is een understatement over een jeugd die gemakkelijk anders had kunnen aflopen. 'Het was een eenzame tijd', blikt hij terug. 'Ik was verreweg de stilste jongen van de school, wat trouwens wel goed voor mijn cijferlijst was. Zes jaar lang heb ik bijna geen woord gezegd. Van negen tot vier uur was er de stilte en pas daarna kwam ik weer tot bloei.'

Hij is een buitenbeentje van geboorte. Nog voordat hij zijn zesde verjaardag kon vieren verloor hij zowel zijn vader als zijn moeder.

Het nakomertje werd door zijn drie oudere zussen opgevoed in een omgeving waarin armoede en de groezeligheid van de steenkolenmijnen van Belgisch-Limburg dominant waren.

Het echte verhaal van zijn ouders heeft Milovic nooit helemaal weten te achterhalen. Zijn vader was een op de vlucht voor de Duitsers in België gestrande schaapherder uit Montenegro. Althans, dat zei hij. Onderweg was hij een Oostenrijkse vrouw tegengekomen die met hem meetrok en hem vier kinderen schonk.

Op zijn achttiende kwam Peter Milovic achter een deel van het werkelijke verhaal. Zijn vader

bewijzen dat het wel kan. En als ik ergens een hekel aan heb, zijn het normen en waarden. Dat is zo'n verschrikkelijk hol begrip. Het wordt altijd gebruikt door conservatieve mensen die niets willen veranderen.'

Het zijn uitingen van vastomlijnde zekerheden. Zoals ook de keuze om België te verlaten al op jonge leeftijd werd gemaakt — en nageleefd. Nederland trok vanaf die jonge jaren. 'Nederland stond voor mij symbool voor kleurrijk, fris, jong en vernieuwend', zegt hij zonder een spoorje Vlaams accent. 'België had dat alles niet. Onderwijs en gezondheidszorg zijn er beter, maar nog altijd als ik er kom, vind ik het vooral grauw.'

Als een gemotiveerde landverhuizer heeft Milovic zijn Belgische accent in de loop van de jaren verloren. En hoewel hij economie studeerde in Brussel, liggen de wortels van zijn economisch handelen vooral in de Verenigde Staten. Niet voor niets werkte hij de eerste jaren van zijn leven vooral voor Amerikaanse firma's. En ontdekte hij zijn voorliefde voor de mens boven de cijfers bij de transportdochter van GE in de Benelux. 'Het was de tijd van Jack Welch. Ruw volk maar heel inspirerend.'

Bij het startende Telfort behoorde hij tot de vijftig pioniers die in een paar jaar tijd een deel van de markt veroverden. Het was een tijd van buffelen, zweet en je bestaansrecht verdedigen ten opzichte van de buitenwereld.

Diezelfde ijver legde hij aan de dag bij de daaropvolgende en eerste zelfstandige reorganisatieklus waarbij van de oorspronkelijk 190 werknemers er uiteindelijk twintig overbleven. Achteraf was die klus het begin van zijn bureau In Charge, dat inmiddels 51 medewerkers kent.

Het werk leerde hem dat hij geen moeite heeft om de boeman van buiten te spelen, zo zegt hij met een zachte stem en een vriendelijke glimlach, mits er zicht is op een gezonde toekomst. Het past bij die andere karaktertrek die hem nog altijd door het leven drijft. 'Ik ben een verschrikkelijke doorzetter. Ik heb nog nooit in mijn leven opgegeven.'

'Zes jaar lang heb ik bijna geen woord gezegd'

bleek vóór zijn vlucht uit Joegoslavië een bisschop van de Grieks-orthodoxe kerk te zijn geweest.

De schaduwen van zijn jeugd hebben bij Peter Milovic hun sporen duidelijk nagelaten. 'De eerste achttien jaar van mijn leven zijn overleven geweest. We waren al blij dat we als kinderen bij elkaar konden blijven. Ik zal er vast wel een jeugdtrauma aan over hebben gehouden, maar zolang ik er geen last van heb, kan ik er ook niet mee zitten.'

In de loop van de middelbare school volgt de ontbolstering. Eerst aarzelend, later 'revolutionair', maar niet politiek. 'In die periode heb ik mijn eerste vrienden gemaakt', zegt Milovic, 'en die mensen zie ik nog steeds.' Autoriteiten op school en de universiteit moesten het ontgelden. 'Daar heb ik geleerd wat strategie was. Daar heb ik ontdekt hoe je bepaalde mensen kunt beïnvloeden.'

Nog altijd herkent Milovic zich in de tegendraadse tiener van toen. 'Zeg tegen mij niet dat iets niet kan. Dan gaat er ergens in mijn hoofd een lichtknop om: ik moet en zal

